

Obsah

Plán činnosti
Jubilanti

Folklorní akce

Vzpomínka na přítele (Jarda Horák)
Po stopách Santiniho k Veselému Kopci
Přechod Pálavy 2007

Ostatní

Pěvecké úspěchy dětí ze Slováčku
Přehled akcí Slováckého krúžku v roce 2006
Přehled hlavních akcí Slováčku v roce 2006

Názory, diskuse, polemiky

Návrh stanov Slováckého krúžku v Brně
Jóga smíchu

Obrazová příloha

Plán činnosti

besedy v klubu UO, Šumavská 4: 19. 9., 17. 10. hody, 21. 11., 5. 12. Mikuláš,
22. 12. vánoční

Jubilanti

jméno	narozen
Mgr. Danuše Andrllová	26. 7. 1927
MUDr. Janoš Pavlík	8. 7. 1937
Hilda Hejrná	25. 8. 1927
Lev Štěpánek	22. 8. 1927
Jan Zezula	12. 9. 1947
Ing. Štefan Štempel	30. 9. 1937

Jubilantům přejeme mnoho štěstí, pevné zdraví a spoustu příjemných chvil strávených ve Slováckém krúžku v Brně.

Folklorní akce

Vzpomínka na přítele

Jaroslav Horák se narodil 26. 9. 1952 v Kyselovicích u Chropyně.

Když v r. 1971 přišel do Slováckého krúžku v Brně (Krúžku), byl to mladý, veselý kluk, který měl rád lidový zpěv, tanec a kroje.

Byl vyučen malířem-natěračem a současně si doplňoval vzdělání na gymnáziu (tehdy SVVŠ). V této době sloužil u „lapiduchů“ ve Vojenské nemocnici v Brně, aby si splnil svou povinnost pro obranu vlasti. Kroky volného času ho tedy zavedly mezi nás – milovníky folkloru. Byl velmi družné povahy, oblíbený v kolektivu, i když někdy na sobě dal znát, že má tvrdou hanáckou náturu. To když stárkoval v Krúžku v letech 1973 – 5. Velice dobře zpíval, znal nespočet písniček, a byl i dobrým tanečníkem. Jakmile se po r.1989 uvolnila politická situace, s nadšením se pustil do studia teologie v Praze, po kterém tolik toužil. Studium úspěšně absolvoval a vysvěcen na kněze byl v září 1994, rovněž v Praze.

Během svého duchovního působení v Praze, Znojmě, Olomouci, Brně a nakonec v Uherském Brodě v dominikánském klášteře – v rámci svých možností aktivně pomáhal folklornímu dění všude, kde působil. S velkým nadšením sbíral v okolí svého působiště krojové součásti, které pak nezištně věnoval potřebným souborům. Obíral se i myšlenkou zřízení malého archivu či muzea krojů. Jak mu čas dovoľoval, účastnil se i besed Krúžku v Brně, občas i plesů a jubilejních oslav.

V době svého působení v Brně u Minoritů (od r. 2001) v kostele svatých Janů, našel cestu zpět do Krúžku. Díky jeho nadšení začala série krúžkových adventně-vánočních koncertů v kostelích v Brně a Znojmě. Máme všichni v živé paměti první i další koncerty u Minoritů s následným zpíváním v klášterních prostorách, samozřejmě i s pohostěním. Také po svém přemístění do Uherského Brodu, do kláštera dominikánů, otevřel prostory k realizaci předvánočních koncertů. Byl nám i zasvěceným

průvodcem při poznávání klášterních historických památek, z nichž je možno zvláště vyzvednout obraz Černé madony – kopie obrazu z Čenstochové. Jarda – jak jsme ho nejčastěji oslovovali - rovněž neopomněl vzpomenout a zanotovat píseň „Už sa na klášteře 12 hodin bije“. Tato píseň se váže přímo k uherskobrodskému klášteřu. Nezapomenutelné zůstávají pro nás i besedy po vystoupení, provázené zpíváním a vždy výborným pohoštěním místního mistra kuchaře.

O atmosféře těchto setkání svědčí skutečnost, že 18. prosince 2005 po vánočním koncertu mužská chasa doprovázená několika muzikanty Krúžku vydržela bez přerušení a pouze se dvěma opakováními (které byly ihned eliminovány) zpívat hornácké sedlácké 1 hodinu, 17 minut a 43 vteřiny.

„Otec Jacek“ (řeholní jméno) kolem sebe šířil, rozdával stálý optimismus, rád vyhledával veselou společnost spřízněných duší přes folklor a měl rád i humorné historky. Nezkazil žádnou zábavu a dokázal si i sám ze sebe udělat legraci. Byl to prostě „boží člověk“.

Před asi rokem a čtvrt začal mít zdravotní potíže a po fašanku v roce 2006 začal zhoršující se zdraví řešit. Odevzdaně se smířil se svou diagnózou a začal pomýšlet na závěr svého pozemského putování. I v tomto těžkém životním období, které poslední 2 měsíce prodělával již v hospici v Brně u Alžbětinek, vzkazoval všem, kdo na něho mysleli „díky za podporu a modlete se“.

Jeho Pán jej však měl tak rád, že si ho předčasně – k naší lítosti - dne 3. dubna 2007, ve svatý velikonoční týden, navždy povolal k sobě. Po oznámení zprávy o úmrtí Otce Jaroslava se mužský sbor rozhodl uctít jej 10. dubna svou přítomností v krojích při posledním rozloučení a svým zpěvem.

Také ženy – zpěvačky se dle možností zúčastnily poslední cesty našeho duchovního přítele. Některé byly oblečeny i v krojích, které jim on sám ze své sbírky přenechal. Po dlouhém průvodu od místního kostela přes celou rodnou dědinu Kyselovice byl na místním hřbitově uložen do rodinné hrobky. Mužský sbor v závěru obřadu zazpíval píseň „Boly časy, boly“, která se přes vlny éteru donesla určitě až k jeho duši.

Děkujeme Ti, Otče Jaroslave, že jsi svou přítomností obdařil všechny, kdo se s tebou v době působení v Krúžku i v dalším období znali a setkávali!

BŠ

Po stopách Santiniho k Veselému Kopci

21. dubna:

Chladné, ale krásné ráno nás vítá v 8,30 u Grandu. Výpravu organizují zpěvačky, s sebou bereme Vaška Linharta, Zdeňka Smělíka a architektku Adinu. Cestu máme rozdělenou na dvě části. První velí Zdena Kristová, druhé Jiřka Lacinová. Vyrážíme k severu. „Palubní kecal“ nadává, neb mu Karel Tůma zatajil, že Yvonu naložíme v Řečkovcích, a on trvá na nejkratší cestě.... Je nás jedenáct.

Zdena se ujala své průvodcovské povinnosti. Vykládá o opatu Václavu Vejmluvovi: „Narodil se na Starém Brně jako syn správce pivovaru cisterciáckého kláštera... Po studích se vždy snažil, aby jeho působiště vzkvétalo. Byl iniciátorem Santiniho staveb v místech patřících ke zboží žďárských cisterciáků, na všech je symbolické W... Po 38 letech práce v klášteře na Zelené hoře se nedokázal vyrovnat s tím, že klášter vyhořel, a brzy po požáru zemřel...“

Ještě něco málo k oběma pánům. Cituji z brožury Jana Sedláka o areálu státního zámku ve Žďáru nad Sázavou: „Novou podobu vtiskl klášternímu areálu až osvícený a uměnilmilovný opat Václav Vejmluva, který byl zvolen do čela konventu jako pětaticetiletý v r. 1705. Jeho historická role a jím inspirované a patronované dílo se nedají vysvětlit pouze jeho osobními zálibami. Jsou především zkoncentrovaným ztělesněním dobových snah určitých společenských vrstev českého baroku. Kořeny je nutno hledat v politické situaci pobělohorské doby u nás, kdy nastupuje protireformace a na politické scéně Čech a Moravy se objevují nové síly. Především cizí vojenská šlechta a čerstvě nobilitovaní zbohatlíci těžili z majetkových konfiskátů poražených stavů, usazovali se v zemi a kořistili z ní a z jejích obyvatel bez ohledu na místní poměry a tradice. Tento stav těžce nesli představitelé domácí rodové šlechty a starých církevních řádů, kteří se snažili všemožně uhájit svou autochtonitu.* Hlavním zdrojem v tomto úsilí se stal pohled do minulosti, odkud čerpali záštitu svých požadavků a zájmů. Inspirace slavnou minulostí české gotiky, transformované do barokního myšlení a projevu, vyvolala vznik specifických uměleckých a duchovních forem, které intenzitou a charakterem nemají v Evropě obdoby. Tak se zrodila barokní gotika neboli gotizující barok, příznačný pro naše země první poloviny 18. století. Byl-li opat Vejmluva typickým ideologem tohoto hnutí, představoval český architekt italského původu Jan Blažej Santini Aichl (1677 – 1723) jeho nejvýznamnějšího uměleckého tvůrce.“ Některé prameny uvádějí, že syn z kamenické rodiny přišel na svět mírně tělesně postižený, nebyl schopen pokračovat v rodové tradici a původně se vyučil malířem.

(*autochtonita (z řeč.) - etnograf.: část obyvatelstva, žijící v určité lokalitě, o níž se předpokládá nebo je dokázáno, že v místě žila odedávna).

Přes Tišnov dojedeme do Zvole, kde začíná „stopování.“ Pan farář o nás ví. Přišel netradičně oděn v montérkách a flanelce a jdeme na vizitu. Farní kostel sv. Václava vznikl v letech 1713 – 17, stojí na půdorysu řeckého kříže s konvexně ukončenými rameny a byl vysvěcen v r. 1722 spolu s chrámy na Zelené hoře a v Bobrové. Oltáři vévodí Škrétův obraz. Po prohlídce a pobesedování (kdy jsme mimo jiné zjistili, že pan farář vyučoval na bohosloveckém semináři v Litoměřicích zpěv) zazní "S Pánem Bohem", rozloučíme se a stavbu ještě obejdeme. Krásně se zrcadlí v rybníčku. Na faře mají sluneční hodiny, které „jdou až odpoledne.“

V Bobrové jen zastavíme. Farní kostel sv. Petra a Pavla není přístupný. Santini tady ve velkém rozsahu začlenil do barokního celku starší středověkou stavbu, pracovalo

se na ní v letech 1714 – 22. Nevěnoval se pouze novým stavbám, též přestavoval, mimo jiné některé pražské paláce. Jeho neznámějšími projekty jsou Rajhrad, Sedlec, Zelená hora a Křtiny.

Další na trase je farní a poutní kostel Navštívení P. Marie v Obyčtově (1730 – 34). I zde máme domluvenou prohlídku. Svatyně dostala tvar želvy. Kdysi se soudilo, že želva symbolizuje stálost ve víře, též záštitu. Naposledy L. Konečný upřesnil, že přešla z antiky do křesťanství jako symbol dobré manželky – „neboť jako želva nemá jazyk a nikdy neopouští svůj krunýř, tak je cudná žena mlčenlivá a zdržuje se doma.“

Zoomorfní půdorys kostela souvisí tedy nejpravděpodobněji s mariánským patrociniem.** Východní sakristii narušuje věž, jejíž necitlivá forma pochází z úpravy po požáru v r. 1907. Za kostelem stojí pět památných lip, starých 250 – 300 let.

(** patrocinium: zasvěcení kostela, kaple či oltáře určitému světcí – patronu /zkráceně).

V Ostrově nad Oslavou si dáme pauzu u zájezdního hostince s dvorem ve tvaru W, opět připomíná stavebníka. Sloužil potřebám žďárského cisterciáckého kláštera.. Původní podobu památky značně porušilo odstranění architektonického detailu fasád. Je to tu hodně zchátralé, nikdo neinformovaný by se asi nezastavil. Ale snad se blýská na lepší časy: nové okno, uvnitř dvora stavební materiál...

Pokračujeme na Žďár, cestou mineme opravenou kapli u starého hřbitova a v cíli vyjedeme až nahoru na kopec. Bohužel úplně holý... stromy, přes které nebylo stavbu vidět, vzaly za své. Což o to, zespodu je pohled slušný, zato shora se každý kouká na místní paneláky! Zdena potvrdila, že i na dobových rytinách je to tak, zlatou vízku kostela bylo prý vidět až na vzdálenost 60 km. „A proč se to tedy jmenuje Zelená hora? Stavba sama je ovšem impozantní.

Znovu něco pro poučení ze Sedlákovy brožury: „V roce 1251 se usadila ve Žďáru kolonie „šedých“ mnichů, kterou přivedl z Nepomuku první opat Fridrich.

Cisterciácký klášter byl nazván Studnice P.Marie. Díky latinské veršované Žďárské kronice od J.Řezbáře víme např., že základy chrámu byly kopány už v r. 1253 nebo že se budování raně gotického kláštera protáhlo do první třetiny 14.stol. V r. 1423 husité klášter vydrancovali a poté vypálili. Znovu hořelo např. v r.1689... Vyvrcholením společných snah stavebníka a architekta je poutní kostel sv. Jana Nepomuckého v Černém lese nebo na Strmé hoře, později přejmenované na Zelenou horu. Popud k akci dalo opatu Vejmluvovi nalezení domněle neporušeného mučednickova jazyka v r. 1719, z něhož se podařilo získat kůstku, k níž byl přirostlý. Již v tomto roce nakreslil Santini plány, stavba byla dokončena v r. 1722. Už zběžný pohled na kostel, připomínající kubistickou architekturu nebo moderní skořepinové stavby, vybaví řadu gotických reminiscencí...“ Dále nás informuje propagační leták: „Architekt zde vytvořil zralé nadčasové dílo bez jakýchkoliv dobových konvenčních prvků. Kostel je postaven na půdorysu pěticípé hvězdy, symbolu, jemuž je připisováno mnoho významů vztahujících se nejen k osobě Jana Nepomuckého. Umělecké ztvárnění

interiéru je v souladu s architekturou a i zde je patrný Santiniho duch. Provedení sochařské výzdoby se ujal Jan Pavel Čech - pauer z Chrudimi, dokončil ji Ignác Rohrbach. Výjimečné hodnoty poutního kostela byly oceněny v r. 1994, kdy byla tato památka zapsána na seznam UNESCO.“

(Pozn.: pokud se ostatků týká, poslední výzkum má za to, že nešlo o jazyk, nýbrž o část mozku. Motiv hvězd se objevuje v celém areálu).

Další prohlídka bude v poledne, je čas. Couráme po minihřbitově dokola, ten pomalu stěhují, poroste tu jen tráva. Vstup máme za 50,- Kč nejen s výkladem, ale i s ležením. Opravuje se za provozu... Obhlédneme mimo jiné sochu Víry s dalekohledem namířeným přímo k Polárce a vracíme se pěšky po schodech. Po pravici máme rybník, nad ním hospodářský dvůr ve tvaru lyry. Santini pojímal i užitkové stavby jako tvůrčí úkol.

Zastáváme se ještě u Dolního hřbitova z r. 1709, jehož tři kaple symbolizují Nejsvětější Trojici a půdorys připomíná lidskou lebku. Autorem sochy anděla Posledního soudu (r. 1729) je Řehoř Thény. Přístavbou čtvrté kaple za opata B. Henneta byla symbolická osnova hřbitova znejasněna.

Je 12,45, jede se dál. Zdena pomyslně předává průvodcovské žezlo a líčí fašankové občůzky ve Vortové, Hamrech a Studnici. Dal by se domluvit výjezd, můžeme si rozšiřovat obzor nejen na Slovácku.

Ve Svobodných Hamrech stavíme „u toho, co není otevřený.“ Máme hlad, jde se naproti do penzionu Jonáš. Zasedneme ve staré opravené roubence, s funkční chlebovou pecí a černou kuchyní. Mají psáno, že vždy sloužila jako hospoda – a taky, že „žebrota jest tu zapovězena pod trestem...“ Téměř všichni si dáme halušky a moc se nám tu líbí..

Teď nás čeká Veselý Kopec a „Soubor lidových staveb Vysočina.“ Víme, že zahajují za týden, ale po skanzenu mezi domky lze courat v tomto krásném dni jen tak. Osada vznikala od 16. století jako skupina zemědělských usedlostí na okolních pasekách. Část objektů je původní, část přenesená a chalupy jsou vybaveny vším, co je třeba pro chod domácnosti. Prošli jsme, pilně nakukovali malými okny, i výbornou medovinu jsme si dali vedle kovárný. V 15,30 odjezd přes Rváčov a „valounové království.“ Chalupa na kraji dědiny stojí na břehu potoka, majitel zřejmě sehnal vše kamenné ze širokého okolí a má z toho straň, cestu, hráz a bůhví, co ještě. Shodujeme se: čeho je moc...

V Hlinsku parkujeme přímo u Betléma, další expozice „SLS.“ Ojedinelá roubená a zděná zástavba z 19. a 20. století se nachází ve středu města na původním místě. Dokládá mimo jiné, jak žili a pracovali zdejší hrnčíři, dráteníci a tkalci. Prohlídky jsou v průběhu roku ožívovány výstavami, zaměřenými na svátky, tradice a zvyky. Ta velikonoční končí ve čtyři, což si Jiřka nezjistila. 15,53... máme smůlu. Dostala „držkovou,“ ale je splachovací. Aspoň nahlédneme do prodejny. Holky obhlížejí

nádherné kraslice, titěrně zdobené. Yvona si odveze „muší ráj,“ což je slaměný závěs s mašličkami. Prý na to fakt sedají mouchy...

„Poslední štace, jede se do Poličky a volám Aleně, že v pět.“ Projedeme Krounou, kde sídlí poslední český výrobce dřevěných soustružených hraček. V Poličce si dáme rozchod, bohužel jen na chvíli. Rodiště skladatele B.Martinů by stálo za víc. Ani oblouk rekonstruovaných městských hradeb se nám nepodaří obejít, kousek z nich vidíme cestou po nábreží. Vypadají pěkně, i to korzo.

V 17,15 už se Alča stará. Stejně to budeme hledat, jedeme z druhé strany. Pohledy jsme našli, i zastávku a obchod. Jen ta cesta vlevo... a nikdo nemá signál! Vyjeli jsme po silničce, která by připadala v úvahu. Končíme v poli. Ale dá se telefonovat.

„Dědina je dlouhá 5 km, už jste minuli kostel? - Neboj, najdeme to. - No nevím, při vaší šikovnosti... budu raději čekat na silnici.“ Vesnice vážně nemá konce, mýjíme další zastávku i další obchod - hurá: na kopečku Alena, mává a mává!

K uvítání se připojil Miloš, jeho maminka, Tomáš a dvě kočky. Vlastně tři, Max byl přinesen, nechce se mu z náruče. Obhlédneme chalupu i místa přilehlá, je tu krásně. A chválíme - za majiteli je vidět spousta práce. V dobách minulých patřila oblast k Sudetům.

Poté se věnujeme prozaičtějším věcem: Zalezeme ke kamnům a plnému stolu. Byl to pěkný závěr výletu. Pan domácí nabízel výbornou slivovici, Alča měla nachystané samé dobroty, nechybělo víno a taky zpěvy. „Takhle si na zkoušce nezazpíváme! - Jo, tady zkrátka chybí kecalky.“ Svatá pravda. Paní Janíková starší se přidala, je bývalou členkou valašského krúžku. Taky pravila, že tohle ještě chalupa nezažila... Jsou tu akce, ale jiné.

Ve 20,30 začneme balit. Na rozloučenou si před chalupou dáme "Svec mesačku", a pak v klidu frčíme domů. Alenu vezeme taky, i když trošku nepohodlně „na sedačce.“ Před desátou parkujeme u nádraží, rozjezdy jsme stihli.

-JA- /Jana Hůsková

Přechod Pálavy 2007

se konal 5. května. Po loňském neúspěšném pokusu dostat se na košť v Perné jsme přešli problému tím, že jsme se objednali k návštěvě sklepa našeho krúžkařského vinaře Pavla v Dolních Dunajovicích.

Dolní Dunajovice se nacházejí na Mikulovsku v nadmořské výšce 189 m a mají cca 1740 obyvatel.

První zmínka o obci je z r. 1245, tehdy se jmenovala De Donawitz (zmínka z roku 1183 je falzum).

Pak se název ještě několikrát změnil: 1276 Dunavowice, počátek 14. století Dunavowitz, 1330 Thanowitz, 1440 Danawitz, 1538 Dunajovice, 1850 Unter Tanowitz. Obec proslula vinohradnictvím a zelinářstvím. Za 1. republiky se stala

svými 500 ha vinic největší vinařskou obcí u nás. Ve vesnici se nachází kostel svatého Jiljí s kamenným pranýřem z počátku 18. století, němým svědkem spravedlnosti, trestu a lidského utrpení. Pod vesnicí se nachází ložisko kvalitního zemního plynu.

V obci se narodil se významný rakouský politik (sociální demokrat) Karel Renner (1870 – 1950). Byl v čele Rakouska v letech 1918 – 1920 jako spolkový kancléř a v letech 1945 – 1950 jako první prezident. Na jeho rodném domku byla roku 1990 odhalena pamětní deska a v roce 2005 zde bylo otevřeno (za přítomnosti prezidenta České republiky - Klause a prezidenta Rakouska - Fišera) muzeum s názvem "Dům Dr. Karla Rennera - Forum pro česko - rakouský dialog".

V obci působí mužský a ženský pěvecký sbor a dětský soubor Dunajek. Soubory se věnují především regionu Podluží a pořádají mimo jiné hody (letos 1.9. – 2. 9., - viz Krůžkozor č.73). Působí zde i cimbálová muzika Rivus hrající na soukromých akcích přednostně německé klientele (mají svou internetovskou stránku v němčině).

V Brně ráno dosti přšelo, a to odradilo část tradičních účastníků akce. Mezi osazenstvem autobusu nepanovala jednota v otázce: "Na které zastávce budeme vysedat?" Nejvíce stoupců měla zastávka u Penzionu - Restaurantu Praha (hotelu Praha), neboť odtud to bylo nejbližší do Pavlova sklepa. Jakmile jsem s Vladkou zaregistroval Pavla na zastávce u Disca Bílá růže, vypadli jsme z autobusu, abychom ohlásili, že v Brně prší a tak ze slíbených 10 účastníků jsme přijeli pouze dva. Protože v Dolních Dunajovicích nepršelo, chystal se Pavel do vinohradu zalévat nově zasazené sazenice a jeho tvář se rozjasnila teprve potom, co začala vystupovat z autobusu zbývající část účastníků akce. Mezitím stačila Vladka zakoupit pro všechny v cukrárně k vínu trubičky se šlehačkou (šmetndorky).

Přijelo nás pouze 9 a abychom dodrželi slib o počtu zúčastněných, zavolali jsme dalšího místního vinaře Zdeňka, rovněž člena našeho souboru. Jeho pozvání mělo tu výhodu, že jsme mohli očekávat pozvání do dalšího sklepa při příležitosti jeho blížících se padesátin.

V Pavlově sklepe jsme koštovali vína (včetně vína jeho bratra), která ještě nechytila dněnku (neskončila na dně) a zazpívali.

Zdeňkův sklep se nacházel za vesnicí v lokalitě Dunajovických kopců mezi vinohrady. Podlaha sklepa byla pod vodou a sudy se zračily ve vodní laguně, která vzniká díky zavlažovacímu kanálu tekoucímu nad sklepem. Takto jsme mohli vyzkoušet pouze několik vín nacházející se v horní části sklepa s vynikajícím výběrem z bobulí (ryzlink vlašský pro velkou sladkost scelený s chardonnay měl 16% alkoholu).

Dunajovické kopce se nacházejí jihozápadně od navštívené obce. Na cestu jsme vyrazili ve dvou skupinách. Jednu vedl Pavel přes svůj vinohrad, druhou Zdeněk kolem boží muky a vinohradu svého bratra. Cestou jsme se dověděli, že sklepy za vesnicí mají délku až 60 m. Různě orientované vinohrady a spousta cest nás roztrhala

na několik skupinek, neboť turistická cesta není značena. Naším společným cílem byl Růžový vrch se vzrostlou lípou na jeho vrcholu. K našemu překvapení jsme na kopci našli košatý topol mezi hlohovými keři, po lípě však nebylo žádné památky. Ve stínu topolu nejmotnější účastník výpravy všechny pohostil svým bučkem, který poctivě rozdělil na 10 dílů.

Dunajovické kopce jsou vedlejším hřebenem Pálavy. Sahají od Pasohlávek po Mikulov. Jsou většinou pokryty vinohrady, jejichž rozloha převyšuje rozlohy všech vinic v Čechách dohromady. Produkuje se zde převážná část moravských bílých vín. Dříve byly zcela pokryty sady a vinohrady. Po odsunu německého obyvatelstva neobdělávaná půda vytvořila nejrozsáhlejší soubor stepí u nás - mozaiku vyprahlé půdy s keři trnky, hlohu, akátu apod. V roce 1990 bylo území o rozloze 107 ha prohlášeno chráněným. Nařízením vlády v roce 2004 se stalo evropsky významnou lokalitou. Další rozpinavosti keřů brání stádo koz. Nejvyšším kopcem je Janská hora (vrch) s 285 n.m.. Podle průvodce v ní rostou kriticky ohrožené druhy rostlin: len chlupatý, srpce karbineolista, katrán tatarský, šater latnatý, pelyněk Pančičův, černucha rolní, blín černý, hlaváček letní apod.. (Poslední uvedenou rostlinu si mohli zahrádkáři letos zakoupit na výstavě ve Věžkách).

Cesta - necesta pokračovala po Slunném vrchu (též Velké Slunečnici nebo Velké Slunečné). Její terasy působící dojmem pyramidy. Procházeli jsme mezi bílými, stříbrně vlnícími se květy kavylu a nad nimi se nesla vítězná píseň z vernisáže v Březině (viz Krůžkozor č.74) "Razcvetal sa kavyl, galubaja trava". Trhali jsme a pojídali zdivočelý domácí česnek a tesknili nad zpustlým vzrostlým mandloňovým sadem. Před námi se pásly ovce a kozy a náš hlavní nosný hlas věstil "Já jsem bača velmi starý, nedožijem do jary". Na závěr jsme ještě přidali několik slováckých písní a hleděli do krajiny s Liščího kopce, na jehož vrcholu stojí poničený kamenný kříž. (Původní krajané dnes pomáhají obnovit tyto drobné památky zbožnosti). Naznali jsme, že do Perné to bude blíž zpět přes Dolní Dunajovice než naučnou trasou přes Dobré Pole a Mikulov.

Dobré Pole (Gutfjeld), Jevišovka (Frélichov) a Nový Přerov (Nová Prerava) patří mezi cca 10 obcí Břeclavska, které osídlili Chorvaté. V těchto třech obcích si Chorvaté zachovali jazyk až do 20. století (svědčí o tom náhrobky na tamních hřbitovech). Ostatní Chorvaté se většinou asimilovali s místním obyvatelstvem.

Připomenu, že Chorvaté k nám přišli po bitvě s Turky u Moháče (1526) z oblasti řek Kupa a Sáva. Takto byla asi 1530 dosídlena Poštorná, po roce 1570 Hlohovec, dále Pasohlávky, Brod nad Dyjí, část Hrušován nad Jevišovkou, část Moravské Nové Vsi, část Dubňan, Valtice. Němci je nazývali posměšně Kroboty. Jejich muzika měla gajdy a dvoje housle. Přinesli na Podluží fialovice (předchůdce dnešních červenec).

Při vzniku 1. republiky se rakouské obce Unter Themenau (Poštorná), Ober Themenau (Chorvatská Nová Ves) a Bischofswarth (Hlohovec) s převahou českého obyvatelstva

(s asimilovanými Chorvaty) přihlásily k našemu státu (naopak Němci tehdy vyhlásili Znojemský kraj jako součást Dolního Rakouska a oba problémy řešila armáda) a byly roku 1919 dohodou v Paříži přičleněny k našemu území. Ještě v roce 1920 byly k našemu území připojeny Feldberg (Valtice) s převahou německého obyvatelstva a Úvaly. Valtice byly po staletí sídelním městem mocného rodu Lichtensteinů (vybudoval např. valticko-lednický areál, památku na seznamu UNESCO). Za 2. světové války tento rod nekolaboroval s Němci (nepřihlásili se k Velkoněmecké říši) a podporoval vznik demokratického Československa. Přesto byl jejich majetek po 2. světové válce zkonfiskován.

Další česky hovořící vesnice, především na pravém břehu Moravy (na Moravském poli), zůstaly po 1. světové válce v Rakousku a byly poněmčeny (vzpomeňte na Hohenau (Cahnov), který jsme s Krůžkem navštívili v roce 1989).

V souvislosti s budováním železné opony rozhodl Moravský zemský výbor v roce 1948 o rozptýlení Chorvatů do 118 obcí Moravy. Již v roce 1954 uznal stát protiprávnost svého kroku, ale návrat do původních sídel jim nepovolil. Jejich osiřelé písně a tance se dnes snaží vzkřísit soubor Pálava v Mikulově. (Na jejich následném opožděném sběru se podílela i naše zesnulá členka Zdenka Jelínková.)

Na zpáteční cestě jsme se opět stavili ve sklepech u Zdenka, kde mezitím čerpadlo odčerpalo vodu a sudy se staly přístupnými. Konečně jsme mu zazpívali. "Příště začneme přechod v mém sklepech!" nabízel náš novopečený majitel sklepa.

Ženy mezitím prchnuly do hotelu Praha na polévku, kde jsme si je později vyzvedli. Obsluha vázla, a tak jsme si čekání na jídlo krátili zpěvem. Nenechali jsme se vyvézt z míry ani hrajícím rádiem, které nám odmítli ztlumit. Jak se nám obsluha svěčila: "Tato činnost nepatří do její kompetence".

Po pozdním obědě jsme se rozhodli pokračovat domů. Protože zbývalo do příjezdu autobusu něco přes půl hodiny, dali jsme si v Discu Bílé růži pivo, které jsme popíjeli za budovou na houpačce.

V autobusu jsme potkali účastníky vracející se z koštu v Perné. Z koštu se stala národní pouť na kterou přijely i 2 autobusy z Pardubicka a bylo zřejmé, že rozhodnutí vynechat košť v Perné bylo správné. Jakmile se objevil náš známý výběr z bobulí, začali jsme s nadšením zpívat. Ne dlouho. Pro nevráživost jedné z cestujících jsme tentokrát zpěv, navzdory naší tradici, předčasně ukončili.

"Příště začneme přechod v mém sklepech v Zaječči!" připomínal náš novopečený majitel sklepa Zdeněk Kopriva, když jsme vysedali z autobusu.

Tuto nabídku bohužel nevyužijeme. Náš Velký zpěvák a dobrý kamarád zemřel náhle 15. května v relativně mladém věku nedožitého 56 let.

VL

Ostatní

Pěvecké úspěchy dětí ze Slováčku

Vážení „Kružkaři“ a přátelé folkloru

Na poslední besedě v Obřanech jsme se dověděli, že šéfredaktor nemá dostatek příspěvků pro obsahovou náplň jednotlivých vydání. Rozhodli jsme se tedy přispět svojí trochou do mlýna.

Vzhledem k tomu, že se již mnoho let „motáme“ kolem Slováčku a neustále zjišťujeme, že mnoho kružkařů neví o činnosti Slováčku, pokusíme se podat pár, doufejme, zajímavých informací o pěveckých úspěších dětí ze Slováčku.

I když to není úplně podle etikety, musíme začít úspěchy našich dětí, Žanety a Libora Kiliánových. Oba zpívají již od útlého dětství, Libor od čtyř let, Žaneta od tří let. Oba začínali v souboru Slováček. Od mala jsme s nimi objížděli různé pěvecké soutěže a musíme říct, že jsme se vždy vraceli s medailemi. Ať už to byly soutěže v rámci festivalů Rožnovská valaška, Kunovské léto, v soutěžích Slavíci ve školní lavici, Zlatý kos, pěvecká soutěž Pavla Křížkovského, Lidový zpěvák a některé další. Největší úspěchy však zaznamenali v soutěžích Karlovarský skřivánek a Černovický zpěvák.

Soutěž Karlovarský skřivánek je celostátní soutěž, která měla letošní rok již dvanáctý ročník. Má tři kola, školní, oblastní (krajské) a celostátní, které se každoročně koná v Karlových Varech v Základní umělecké škole Rybáře. V porotě celostátního kola zasedají vedoucí pěveckých sekcí z konzervatorií v Praze, v Plzni, v Brně a různí hudební skladatelé.

Libor se do celostátního kola proboujel celkem 4 x. Při první účasti skončil na 3. místě, poté byl dvakrát druhý a v roce 2003 dokonce zvítězil. Zpíval tehdy písničku „Ej už nás vezú“ a „Kam sa ně ten grajcar děl“. Doprovázel se sám na housle a druhé housle mu hrála naše primáška ze Slováčku Radka Dohnalová. Muzika „Slováčku“ vždy ráda doprovází naše zpěváky na soutěžích a na různých vystoupeních. Když jsme byli poprvé v Karlových Varech, bylo to v roce 1999, jela dokonce celá muzika i s bývalým vedoucím muziky panem Novotným. Teta Pavla nám tehdy pomohla zajistit pro všechny ubytování. Všem se ten výlet tehdy moc líbil. Několikrát Libora také doprovázel bývalý náš člen muziky Honza Hrdý. A pokaždé byli úspěšní.

Na úspěchy svého bratra navázala Žaneta již v šesti letech, kdy se poprvé proboujela do celostátního kola. Tehdy obdržela čestné uznání poroty. V následujících letech se

pak již umísťovala na „bedně“. 1x byla třetí a 1x druhá. A v letošním roce dokonce zvítězila a obhájila tak „sourozenecké“ prvenství v celostátním kole pěvecké soutěže, což se hned tak často někomu nepodaří. A opět to bylo s lidovými písničkami, byly to písně Formaně jedů a Měla jsem já šohajíčka. Některé písničky ji naučil pan Beránek, nynější vedoucí muziky Slovácku. Na housle ji doprovázel její bratr Libor a na cimbál Pavlína Tomková. Perličkou vítězství bylo, že jí cenu předával Zbyněk Drda, vítěz soutěže Česko hledá superstar a mimo jiné i vítěz 5. ročníku této soutěže. Jsme velice rádi, že všechny jmenované úspěchy dosáhli Žaneta a Libor vždy s lidovými písničkami, většinou z oblasti Slovácka, čímž snad trochu přiblížili moravský folklor i ve vzdálených západních Čechách.

Druhou, velmi úspěšnou soutěží, ve které sourozenci Kiliánovi získali mnoho předních umístění je pěvecká soutěž Černovický zpěváček. Je tomu 9 let, když sami dva, Libor a Žaneta začali zpívat a reprezentovat soubor Slováček, psal se tehdy rok 1998. Žanetě byli 4 roky, Liborovi 8. Tehdy získali oba II. místo.

Další roky po sobě již pak Libor vítězil až do svých 14 let. Probojoval se 5x na celostátní přehlídce lidových zpěváčků do Velkých Losin, které se účastní vítězové oblastních soutěží ve věku od 10 do 15 let. Žaneta skončila za posledních 9 ročníků 7x první a 2x druhá a 1x se probojovala do Velkých Losin.

V kategorii duet měly děti ze Slovácku také úspěchy.

3x se na prvním místě a 1x na druhém místě umístili sourozenci Kiliánovi, 1x se na prvním místě umístila Pavlína Tomková s Emou Přikrylovou, také členky Slovácku.

Bohužel tato kategorie zanikla. Zřejmě není mnoho dětí, které by uměly zazpívat dvojhlasně.

I přes tyto pěkné úspěchy nás však velmi mrzí, že v souvislosti se soutěží Černovický zpěváček tyto úspěchy Žanety a Libora neinspirovaly další děti pro větší účast v této soutěži. Ba právě naopak. Při jednom ne příliš příjemném rozhovoru s vedením této soutěže jsme se dozvěděli, že děti z jiných souborů se soutěže nechtějí účastnit proto, že stejně to zase vyhrají Kiliánovi. Bohužel tyto nálady byly podporovány i rodiči některých dětí. Vedení soutěže pak vymýšlelo různá nová pravidla a kategorie „vítězů“ jen proto, aby se to někomu ztížilo a někomu ulehčilo. Myslíme si však, že to bylo zcela zbytečné a jsme rádi, že i přesto se Žaneta a Libor umísťovali na předních místech.

Ale dost již o sourozencích Kiliánových. Jsme velice rádi, že letošní rok se stal, doufejme, zlomem v přístupu k soutěži Černovický zpěváček.

Tetě Pavle se podařilo připravit na tuto soutěž velké množství zpěváčků do všech kategorií. A musíme důrazně říci, že děti ze Slováčku všem pěkně „vypálily“ rybník.

Soutěž se konala 25. 3. 2007. Ze Slováčku bylo přihlášeno 10 dětí. Jedna zpěvačka onemocněla (Eliška Beránková). Zúčastnilo se tedy 9 dětí a Slováček získal 6 cen. To je zatím největší úspěch.

A tady je přehled krásných úspěchů dětí ze Slováčku:

I. kategorie - I. místo	Jakub Kilian
II. místo	Jaroslav Kilian
III. místo	Štěpánka Todorová
II. kategorie - I. místo	Jakub Ohnoutek
III. kategorie - I. místo	Žaneta Kilánová

Kategorie vítězů - II. místo Žaneta Kilánová + postup do celostátní přehlídky lidových zpěváčků do Velkých Losin

Pavlína Tomková a sourozenci Kiliánovi foto Hana Kiliánová

11. – 13. 5. se konala celostátní přehlídka nejlepších zpěváků lidových písní ve Velkých Losinách. Touto soutěží prošlo na 6 000 dětí z celé republiky. 50 vítězů postoupilo do Velkých Losin. V sobotu se konala soutěž mezi 50 vítězi, bylo z nich vybráno 20 dětí, které postoupily do nedělního finále. Úspěšně reprezentovala soubor Slováček - Žaneta Kiliánová, která se probojovala mezi dvacítku nejlepších zpěváků z celé republiky.

Ze starších úspěchů dalších dětí ze Slováčku bychom ještě rádi připomněli :

III. místo v roce 2003 - Martin Pavelka

II. místo v roce 2006 - Anetka Drápková.

Další děti ze Slováčku, které se této soutěže ať v minulosti či letos zúčastnily jsou: Zuzka Janíková - tanečnice a zpěvačka, Pavlína Tomková - cimbálistka Slováčku, Jakub Skalník, bratr Michala Skalníka, nynějšího člena Slováckého krúžku v Brně, který se také této soutěže zúčastnil. Z menších dětí to byla v letošním roce Janička Kunstnerová, Anetka Drápková a Anička Todorová. Všem zúčastněným dětem blahopřejeme a držíme palce do dalších tónů.

Všem bychom chtěli také poděkovat za jejich vystoupení a krásnou reprezentaci souboru Slováček.

Byli bychom rádi, kdyby tyto a další děti navázaly na úspěchy a krásná vystoupení, která jsme absolvovali my s našimi dětmi. Opravdu ta námaha a trpělivost pak stojí zato.

Všechny vás zdraví manželé Kiliánovi.

Poznámka: podoba jmen Jakuba a Jaroslava Kilianových a Žanety a Libora Kiliánových je čistě náhodná.

Přehled akcí Slováckého krúžku v roce 2006

- 5. ledna - pořad adventních a vánočních zvyků v kostele sv. Augustina „ Toč se a vrč můj kolovrátku“
- 6. ledna - II. tradiční tříkrálové koledování u tje Faja
- 15. ledna - tradiční „Slet na třech studních“ členů souboru na běžkách
- 18. ledna - XI. Oharkový šmak spojený s výroční členskou schůzí Slováckého krúžku
- 25. ledna - ženský sbor a Slováček zpíval v rámci výstavy „Slezské betlémy“ v brněnském Paláci šlechtičen
- 27. ledna - ženský a mužský sbor zpíval v Domě pánů z Kunštátu v pořadu Krajina v písni již podruhé, při akci organizace „Partnerství pro přírodu“
- 4. února - 56. Ples Slováckého krúžku, v Kongresovém centru BVV a.s. v Pisárkách

12. února - účast ženského sboru na 1. Zpívání ženských sborů v Dolních Dunajovicích
27. února - fašanková beseda „40 let večerníčku“
7. března - účast ženského sboru na vernisáži výstavy „Jehla, příze, pokličky, hračky naší babičky“ v Etnografickém muzeu v Brně
11. března - vystoupení taneční skupiny na X. tradičním koštu slivovice v Novém Lískovci
15. března - beseda u cimbálu spojená s přednáškou V. Štěpánka na téma Krajina a píseň – předveden komponovaný pořad z autorské dílny V. Štěpánka
19. dubna - krůžková beseda s VIII. koštem slivovice
17. května - beseda u cimbálu s hosty – Sboreček žen z Lipova
25. května - vystoupení „Spolku odvážných“- muziky Evy Podbrdské a části členů všech složek souboru na volebním mítinku strany Folklor i Společnost na Moravském náměstí
10. – 11. června - sletové dny v Brně - účast taneční složky na oblastním sletu České obce sokolské v pořadu „Tance domova „
14. června - beseda u cimbálu
17. června - vystoupení krůžku v Domově odpočinku ve stáří v Diakonii v Myslibořicích
5. – 6. července - účast členů taneční skupiny na XIV. všesokolském sletu v Praze ve skladbě „Tance domova“
15. – 23. července - zájezd souboru krůžku do Bosny a Hercegoviny. Vedoucím zájezdu byl Zdeněk Fajbus, primášem muziky Jiří Leder
1. září - účast mužského sboru na Předhodovém zpívání v Dolních Dunajovicích
20. září - beseda u cimbálu s promítáním fotografií z Bosny a Hercegoviny, oslava jubilatů Marie Bulíčkové (80) a Františka Kašníka (75)
1. října - účast ženského sboru na vernisáži výstavy voskované batiky Zdeny Kristové v Březině v Galerii „Skleněnka“
18. října - XXIII. Havelské hody
15. listopadu - beseda u cimbálu
25. listopadu - účast členů Slováckého krůžku na oslavách 110. Výročí založení pražského Slováckého krůžku. Vypraveny byly dva autobusy
5. prosince - účast mužského sboru na odhalení plakety Boženy Šebetovské
7. prosince - mikulášská beseda s programem „Slovácký krůžek hledá svůj Superstar“
16. prosince - „Advent a Vánoce na Hornácku“ – vánoční koncert krůžku v Louce u Znojma
22. prosince - vystoupení ženského sboru na Vánoční besídce pro sdružení Samaritán v Líšni
22. prosince - beseda s vánočním programem „Advent a Vánoce na Hornácku“ v krůžku

30. prosince - tradiční Silvestrový pochod členů krúžku za zdravím – 17 účastníků + 1 pes
31. prosince - VI. tradiční Silvestr na Křenové - 18 účastníků
ujo fajo

Přehled hlavních akcí Slováčku v roce 2006

25. 1. - Etnograf. ústav, Kobližná 1 Brno Společné vystoupení se ženským sborem Slováckého krúžku
25. 2. - krojovaný dětský ples
3. 3. - Účast v soutěži Mateřských škol Pásmo Drátěníčků - návrh na postup do dalšího kola soutěže
8. 3. - karneval s Křemílkem a Vochoomůrkou
4. 3. - Vítání dětí do života Obřad Úřadu Městské části Brno - Bystrc
26. 3. - Černovický zpěvák - regionální brněnské kolo Celostátní soutěžní přehlídky dětských zpěváků - Zpěváci 2006 - 3. a 7. místo
8. 4. - Vítání dětí do života Obřad Úřadu Městské části Brno - Bystrc
7. 5. - Divadlo Husa na provázku Slavnostní večer gymnázia M.Lercha Brno + zahraniční účastníci
7. 6. - Vítání dětí do života Obřad Úřadu Městské části Brno - Bystrc
24. 6. - MFF Brno - Královo Pole Vystoupení na II. ročníku MFF - pořadatel soubor Jánošíček
14. 8.-19. 8. - Letní soustředění souboru v RS Svatka - (děti + rodiče)
25. 8. - XVII. - Brno 2006 Vystoupení na 1. koncertě dětských souborů
26. 9. - Jundrovské jablíčko 14. ročník festivalu Jundrov
7. 10. - Vítání dětí do života Obřad Úřadu Městské části Brno - Bystrc
28. 10. - Mezinárodní konference Federace strojuvůdců Hotel Internacionál Brno - 14 zahraničních účastníků
26. 11. - Rok na lidovou notečku Přehlídka brněnských dětských folklorních souborů Semilasso.
4. 12. - vystoupení v rámci akce Přátelství mezi městy - Prameny v Brně
16. a 20. 12. - Ze zimních obyčejů na Hornácku. Společné vystoupení se SK v Louce u Znojma a v Brně
17. 12. - Vánoční vystoupení v Novém Lískovci Večer Úřadu Městské části Brno - Nový Lískovec
ujo fajo

Názory, diskuse, polemiky

Návrh stanov Slováckého krúžku v Brně

§ 1.

Jméno a sídlo spolku

Spolek se nazývá Slovácký krúžek v Brně, má sídlo v Brně a je nepolitický.

§ 2.

Účel

Účelem spolku je:

- a) pěstovatí přátelství česko-slovenské,
- b) činně se účastniti na projevech slovácké lidové kultury,
- c) pěstovatí, udržovatí a prohlubovatí osobitost slováckého lidu,
- d) pěstovatí společenské a vzdělávací styky mezi členy.

§ 3.

Prostředky

Účelu toho se dociluje:

- a) pravidelnými schůzkami členů a jejich hostů,
- b) seznamování česko-slovenské i zahraniční veřejnosti se slováckým národopisem a lidovou kulturou,
- c) pořádáním schůzí, přednášek, sjezdů, výstav, sbírek, výletů, zájezdů, slavností, *plesů*, koncertů, divadelních představení a zábav,
- d) vydáváním a rozšiřováním knih, časopisů, obrazových a zvukových záznamů a jiných publikací,
- e) pořizování potřebného movitého i nemovitého majetku spolku, zejména pak lidových krojů, hudebních nástrojů a dalších věcí potřebných k provozování účelu spolku.

§ 4.

Úhrada nákladů

Náklady se hradí:

- a) členskými příspěvky,
- b) výnosy podniků uvedených v § 3. Prostředky,
- c) dary, odkazy a rozličnými podporami.

Rozpočtový rok se shoduje s rokem kalendářním.

§ 5.

Členové

Členy spolku mohou být všichni zájemci o členství od věku 15 let.

Členové spolku jsou řádní a čestní.

Členem se stane, koho výbor přijme na písemnou přihlášku. Přihláška může být výborem odmítnuta bez udání důvodů.

Čestným členem se stane, koho za čestného člena jmenuje výbor pro jeho mimořádné zásluhy o spolek nebo o jeho účely.

Členem býti přestává ten kdo: zemře; své vystoupení ze spolku písemně oznámí; byl výborem vyškrknut pro pasivitu, neboť po dobu delší jednoho roku neplní řádně a včas povinnosti člena spolku; byl vyloučen pro opakované porušení stanov.

Mezi stále interní složky spolku patří soubor, který se zpravidla člení na složku hudební, pěveckou a taneční.

Součástí spolku je dětský soubor Slováček.

§ 6.

Práva a povinnosti členů

Členové mají právo:

- a) účastniti se schůzí a podniků spolkových,
- b) voliti spolkové činovníky a býti voleni,
- c) užívati majetek spolku.

Členové mají povinnosti:

- a) pečovati o svěřený majetek spolku s péčí řádného hospodáře a učiniti veškerá nutná opatření k zamezení vzniku škod na tomto majetku,
- b) činně podporovati spolkové účely,
- c) podřizovati se při spolkových podnicích pořádkovým rozkazům stárků a jiných oprávněných činovníků,
- d) respektovati a dodržovati řídící normy schválené a vydané správou spolku.

Řádní členové mají navíc povinnost:

- d) platiti členské příspěvky, jež ustanoví valná hromada,

§ 7.

Správa spolku

Spolek spravuje valná hromada. Mezi valnými hromadami pak výbor a starosta.

Členové se uvědomují o usnesení spolkových orgánů písemnými zprávami.

§ 8.

Valná hromada

Řádná valná hromada se koná jednou za rok, pokud možno v lednu, a svolává ji starosta veřejným oznámením členům.

Mimořádná valná hromada se svolává s udáním důvodu, když se na tom usnese výbor nebo když o to písemně požádá desetina členů s udáním předmětu jednání náležející do působnosti valné hromady.

Tuto mimořádnou valnou hromadu je výbor povinen svolati nejpozději do 14 dní po podání žádosti.

Valná hromada je způsobilá jednati, usnášeti se a voliti za přítomnosti alespoň poloviny členů spolku. Nesejdou-li se ve stanovenou hodinu, koná se po půl hodině druhá valná hromada bez zřetele na počet přítomných členů s týmž pořadem. Valná hromada se usnází většinou hlasů, při rovnosti hlasů rozhoduje předsedající, který jinak nehlasuje.

O usnesení valné hromady se pořizuje veřejný zápis.

Valné hromadě je vyhrazeno:

- a) měniti a vykládati stanovy,
- b) posuzovati a schvalovati zprávy činovníků,
- c) schvalovati rozpočet spolku na daný rok, nakládati se spolkovým jměním,
- d) stanoviti výši příspěvků,
- e) voliti a odvolávat starostu, voliti a odvolávat členy výboru a revizory účtů,
- f) rozhodovati o návrhu, má-li se spolek rozejíti, a o tom, jak naložiti v tomto případě se spolkovým majetkem.

Nejvýše tři stárci jsou voleni valnou hromadou chasy, zpravidla v říjnu, a valná hromada spolku je v jejich funkcích bere na vědomí.

Volební období starosty a členů výboru je dvouleté.

§ 9.

Výbor a starosta

Mezi valnými hromadami řídí spolek výbor a starosta.

Výbor se skládá ze stárků, hospodáře a členů jimž výbor přidělí funkce podle potřeby. Starosta jmenuje své zástupce (místostarosty) a pořadí (činnosti) v jakém (při kterých) ho zastupují v době jeho nepřítomnosti. V případě nezvolení starosty na valné hromadě jeho pravomoci přebírá zvolený člen výboru.

Výbor se usnáší většinou hlasů za přítomnosti nadpoloviční většiny jeho členů a starosty.

Výbor svolává starosta a řídí též jednání; nehlasuje, rozhoduje však při rovnosti hlasů. Starosta zastupuje spolek navenek.

Za účelem úpravy vnitřního chodu spolku se vydávají interní řídicí normy (příkazy, směrnice).

O výborových schůzích se pořizuje veřejný zápis.

Funkce člena výboru zaniká:

- a) zvolením nového výboru
- b) odstoupením, které musí být učiněno písemně a doručeno starostovi
- c) odvoláním z funkce člena výboru rozhodnutím valné hromady

Stárci se stávají členy výboru jejich zvolením valnou hromadou chasy, k tomuto okamžiku zaniká členství dřívějších stárků ve výboru.

Klesne-li v průběhu volebního období počet členů výboru, může výbor chybějící členy výboru kooptovat až do počtu 1/3 řádně zvolených členů výboru

§ 10.

Revizoři

Revizoři zkoumají hospodaření spolku, revidují písemné doklady a podávají o tom zprávu valné hromadě.

§ 11.

Smírčí soud

Urovnání sporů z poměru spolkového vyřizuje smírčí soud, požádá-li o to písemně některá ze zúčastněných stran. Smírčí soud se ustanoví tak, že k vyzvání starosty,

který je jeho předsedou, jmenuje každá strana po dvou důvěrnících. Jednání vede starosta. Je-li však podjat nebo sám stranou, jmenuje předsedu výbor. Je-li výbor stranou, volí předsedu valná hromada. Smírčí soud rozhoduje většinou hlasů na čí straně je právo. Jeho rozhodnutí je konečné a může být podkladem pro kárání viníka.

§ 12.

Rozchod spolku

Spolek se rozejde, když se na tom usnese valná hromada k tomu účelu svolaná tříčtvrtinovou většinou hlasů přítomných členů. Valná hromada musí ustanovit poslední ustanovení o majetku spolku.

Tyto stanovy byly chváleny Zemským úřadem v Brně dne 3. ledna 1939, zaregistrovány Ministerstvem vnitra České republiky dne 29. 11. 1990 pod čís. VSP/1-3364/90-R a upraveny valnou hromadou Slováckého krúžku v Brně dne 15. ledna 1991, 30. ledna 1992, 14. dubna 1997, 1. prosince 2000, 26. ledna 2005, ... Tato poslední změna stanov byla vzata na vědomí Ministerstvem vnitra ČR.....

Návrh vznikl reakcí na usnesení poslední valné hromady a respektuje připomínky ke stávajícím stanovám.

Připomínky k návrhu jsou vítány!

VL

Jóga smíchu

Je všeobecně známo, že smích má pozitivní vliv na naši psychiku a stará se i o naše zdraví.

Smutné je, že lidé se smějí málo a rovněž důvodů k zasmání se stářím ubývá (především díky našemu zdravotnímu stavu). Reakcí na tento stav je jóga smíchu. Jde o cvičení, které právě dorazilo do New Yorku. Toto cvičení pochází z Indie. Obsahem jógy smíchu jsou cviky vyvolávající smích a speciální jogistická dechová cvičení. Zajímavé je, že náš organismus nerozlišuje zda je náš smích spontánní (přirozený) nebo je vyvolán cíleně (uměle). V obou případech se zvedá hladina hormonu endorfinu v těle, v jehož důsledku máme příjemný pocit štěstí. Právě opačně působí hormon kortizol zažíváte-li stres. Při smíchu se spálí 400 kcal/hod, což také prospívá našemu zdraví (například se nám snižuje tlak). A proto keep smiling (vždy s úsměvem) a bude se vám zdát svět krásnějším!

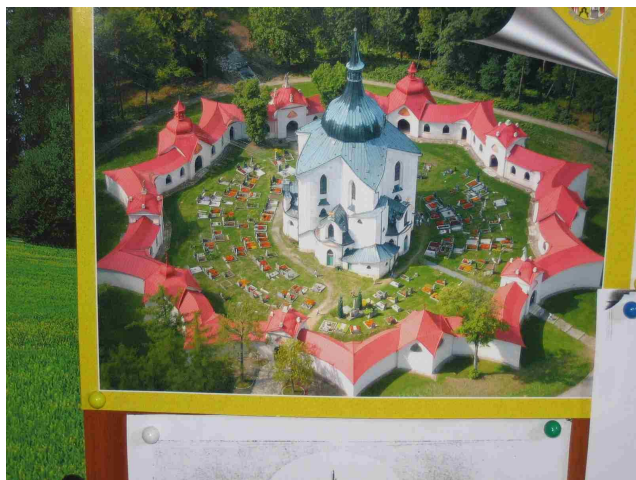
VL

Obrazová příloha

kostel ve Zvoli

foto: Jana Hůsková

Zelená hora

foto: Jana Hůsková

Růžový vrch

foto: Josef Bohumil Hull

Liščí kopec

foto: Miluška Karolčíková

před zatopeným vinným sklepem

foto: Václav Linhart

ve vinném sklepě

foto: Miluška Karolčíková